

pectant en el possible el pudor dels seus malalts evitant innecessàriament el produir-los cap mena de dolor o sofriment.

Art. 3.er A la més absoluta discreció, ha de afegir-s'hi gran sobrietat, temperança i honestat en els costums.

Art. 4.^{rt} Tant la instal·lació de la casa i del despatx o consultori com el tren de vida, han d'ésser proporcionats al medi on s'exerceix la professió i als recursos amb què es compta.

Art. 5.^{nt} L'exercici professional, requereix no sols tenir els coneixements necessaris en tots els rams de la Medicina, sinó que cal posseir, demès, una esmerada instrucció i vasta erudició. Essent absolutament indispensable el relacionar-se en societat i tractar amb tota mena de gent, han de tenir-se totes les qualitats que siguin precises per a captar-se la confiança i la simpatia dels altres.

Art. 6.e Si es vol conseguir aquesta estimació i respecte tant dels companys com dels clients, s'ha d'obrar amb tacte i discreció modificant el llenguatge i la manera d'ésser, adaptant-los a la educació i a la cultura de les persones que ens rodegin, essent complasents amb ells, escoltant-los amb molta paciència i tractant-los amb exquisida amabilitat fugint de ridícules pedanteries i frases altisonants sens deixar per això, d'ésser enèrgics en les nostres comandes i discrets per als detalls o secrets que descobrim o se'ns revelin complint escrupolosament amb els nostres deures i amb la paraula donada.

Art. 7.e Cal tenir fermesa en les opinions no barrejant-nos sens utilitat medical en els negocis i plaers dels clients. La nostra veracitat ha d'ésser inflexible no caient jamai en mentida ni en el pecat de vanitat, vantant-nos del nostre saber o dels nostres èxits, atribuint-nos a voltes l'èxit de la curació d'algun malalt, exagerant la gravetat de les seves dolències.

Art. 8.e Per a no crear despeses inútils, a l'instituir un tractament, s'han de tenir en compte l'estat social i els recursos del client.

Art. 9.e No s'ha de fer alarde de les idees i opinions que se tinguin respecte a política, religió, etc., sense que ens siguin demanades i en aquest cas, jamai deuen amagar-se, però sens esforçar-nos en fer-les compartir. Seran respectats els criteris dels altres, sempre que no es tracti de Medicina o Higiene, car en aquest cas, cal combatre enèrgicament, però amb tacte i habilitat, llurs prejudicis.

Art. 10. Les mateixes atencions s'han de tenir exactament per als rics que per als pobres.

Art. 11. No ens farem mai còmplis en desavinences familiars aprovant actes o fets reprovables o encobrint-los aprofitant la nostra situació com a professionals.

Tampoc excitarem les males passions ni provocarem odis, cercant confidències o secrets per a fer-nos indispensables.

Art. 12. S'han de respectar als companys i defen-

sar-los quan siguin atacats dissimulant discretament llurs equivocacions de diagnòstic o tractament.

Art. 13. No farem, no direm ni pensarem d'altres persones i sobre tot dels metges, ço que no voldríem que fessin, diguessin o pensessin de nosaltres mateixos complint amb la màxima evangèlica:

«Aima al pròxim com a tu mateix».

CAPITOL SEGON

Secret mèdic

Art. 14. Se considerarà que deu guardar-se el més rigorós secret, segons queda definit el jurament de Hipòcrates, «Ço que en l'exercici o fora de l'exercici i en comerç de la vida s'haurà vist o sentit, que no degui escampar-se».

Art. 15. El metge, doncs, no deu revelar sots cap concepte, tot el que en l'exercici de les seves funcions se li hagi revelat, hagi vist o hagi comprès.

Art. 16. Obligant la llei a revelar el secret en els casos de naixements o epidèmies, en el primer procurarem no comprometre a la mare, declarant el naixement en el Registre Civil, però sens indicar el domicili on s'ha efectuat ni el nom de la mare; en quant a les malalties epidèmiques (febre tifoidea, tifus exantemàtic, verola, varioloide, escarlatina, roseola, diftèria, suor miliar, còlera i malalties coleriformes, pesie, febre groga, disenteria, infecció puerperal, grip, oftalmia purulenta i meningitis epidèmica), poden designar-se per números, donant-ne compte solament a les autoritats corresponents.

Art. 17. En els casos de atemptas al pudor, abusos deshonestos i maltractes o brutalitats comeses amb els menors, poden denunciar-se sense cap mena d'escrúpul, per qüestió de moralitat pública i per a tenir la consciència tranquila i no fer-se còmplis d'aitals delictes.

Art. 18. Si ens trobem en el cas on havent tingut ocasió de comprovar la innocència d'un acusat se'l condemna injustament, pot declarar-se sots jurament que estem segurs de la seva innocència, però no podem jamai denunciar als culpables.

Art. 19. A l'assistir a una malalta en què s'ha practicat un avort criminal o intentat maniobres avortives, deu tenir-se molta prudència per a no perjudicar als interessats, denunciant als culpables i respectant a la víctima.

Art. 20. Si es tracta d'una infecció sifilítica contraïda per un menor d'edat, per prevenir la seva propagació i contagi entre la família, convencerem al malalt de la necessitat de donar-ne compte al pare oferint-nos com a confidents perquè guardin les degudes precaucions. Si la malalta és una noia i ella mateixa ignora el caràcter de sa malaltia, seran advertits discretament els pares i en cas necessari la interessada, per a evitar possibles complicacions en l'esdevenidor.

En tots aquests casos, deu fer-se remarcar amb especial cura, la possibilitat d'un contagi accidental o extra-genital.